

El Català de l'Any ▶ Els finalistes (4)

«No podíem amputar una cara i després fallar»

Joan Pere Barret **METGE CIRURGIÀ**

▶ El doctor Barret, als passadissos de l'Hospital Vall d'Hebron de Barcelona, dimarts passat.

Va néixer a Barcelona fa 43 anys. És doctor en Medicina i Cirurgia i especialista en cirurgia plàstica i reparadora. Dirigeix la Unitat de Cremats i Cirurgia Reparadora de l'Hospital Vall d'Hebron. Va dirigir l'equip que va portar a terme el primer trasplantament complet de cara.

|| MAURICIO BERNAL
BARCELONA

–Expliqui'm alguna cosa, doctor: ¿sempre va voler ser metge?

–No, sempre no. Quan era molt petit volia ser ebenista, com el meu pare. Ell tenia un local al carrer de Sant Guillem, just darrere de Balma. De petit anava amb ell algunes tardes i fabricava les meves propies joguines. M'ensenyava a polir la fusta, a crear coses amb les mans.

–¿Què va passar?

–Doncs hi va haver un moment, capals 8 o 9 anys, més o menys, que vaig sentir un desig terrible d'explorar, de saber més del cos humà, i crec que en això van ser determinants els documentals de La 2, que llavors ni era La 2, era el canal UHF. Documentals sobre el cos humà, programes sobre el primer trasplantament de cor. Va ser aleshores que vaig saber el que volia ser.

–Ho va decidir aviat.

–A mi m'agrada creure que a tots ens toquen amb un dit, que ens donen una espècie de destí, de tasca a fer a la societat, alguna cosa que dona sentit a les nostres vides, i a mi el destí em va portar a ser metge. I un cop ets metge forma part de tu, no et pots desvincular de la teva tasca social, de protegir la gent, d'intentar donar-los afecte.

–¿Afecte?

–Escalf humà, afecte. Jo amb els pacients intento ser pròxim, amable, càlid, i ¿sap?, ells se'n van agraïts. ¿I sap una altra cosa? A mi em sap greu. Per una part és gratificant, però per una altra significa que la seva experiència habitual no és aquesta.

–¿I cirurgia? ¿Quan va decidir ser cirurgià?

–Miri, això potser també ve de la infantesa, quan vaig començar a fer coses amb les mans... Diguem que sabia que podia transformar coses. Em va semblar el més natural. M'agrada, i m'agrada, la ciència que hi ha

LA PROFESSIÓ

«M'agrada creure que a tots ens toquen amb un dit, que ens donen una espècie de destí; a mi em va portar a ser metge»

darrere la cirurgia, que tot això vagi més enllà de la tècnica quirúrgica. I per algun motiu que, aquest sí, no podré comprendre mai, vaig decidir que volia ser cirurgià de cremats.

–I ara és dels pocs, poquíssims cirurgians que han fet un trasplantament de cara. I l'únic que ha fet un trasplantament complet.

–Sí, la vida m'ha portat per camins i m'ha deixat prendre una sèrie de decisions que m'han dut fins aquí. No

estaria aquí, per exemple, si no hagués anat als Estats Units, on en un parell d'anys avances professionalment el que en un altre lloc trigues una dècada. Allà t'espremen, et treuen no el cent per cent: el cent cinquanta per cent.

–També va ser a Holanda.

–Sí, i allà vaig tenir mestres pioners de la microcirurgia, persones que en saben molt, que em van ajudar a perfeccionar la meua capacitat quirúrgica. Cada lloc en general m'ha donat alguna cosa, i per sort tot això que em van donar ho he pogut tornar aquí, al meu país, a la meua societat.

–Va fer el primer trasplantament complet de cara. ¿Què se sent?

–El record que en tinc és d'una gran responsabilitat, ja que teníem a les mans les vides de dues persones: una que se n'anava, i que havia fet un gran acte d'altruisme donant els teixits de la seva cara. Allò havia de funcionar, no podíem amputar-li la cara i fallar. I hi havia el pacient que havia confiat en nosaltres, que s'hi jugava la vida. La sensació era de vertigen i responsabilitat.

–¿Com està l'Oscar?

–Molt bé. Ha pogut seguir amb la seva vida, i això és el que mesura l'èxit de l'operació. I parla, percort. Ja no fa falta mirar-lo a la cara per saber el que està dient.

–¿Té fills, doctor?

–Una filla. Té 9 anys.

–¿I? ¿Vol ser ebenista?

–No, no vol ser metge. La sang li desagrada força. ■